

Zeynep Uzunbay

Çoğunluk Dersleri

Öykü

İÇİNDEKİLER

Çoğunluk Dersleri	7
Nilgün Birinci	21
Timusu Dövmek	35
Sır Bıçağı.....	53
Hepimiz Sevişmek İstiyoruz	65
Yabancı	71
Kıymık.....	79
Buz Yüğü.....	97
X5 Reaktif Sayaç.....	109
Kerteriz.....	125

Çoğunluk Dersleri

Meral öldü.

Perşembe sabahı, hepimiz koridorda toplanmış konsültasyon için Şef'i beklerken aramızdan çekildi, tek tek yüzümüze, gözümüzün ta içine baktı, "Sıçtığım boklar!" diye bağırdı, biz daha ne olduğunu anlayamadan, acıya dayanamayan hastalar kendini atmasın diye kilitli tuttuğumuz terasın kapısını açtı, yedinci kattan kendini bıraktı.

"Allah belanızı versin götler!" diye bağırmışım. Taliha'yı hemen yanımda, "Osuruk kafalar! Osuruk kafalar!" diye dövünürken gördüm. Uğultu giderek netleşti. Tuvalet kapılarına yazdıkları küfürler, saniyeler içinde sökülüp terasa doğru koşan hemşirelerin göğsüne saplandı, ağızlarından fişkırdı.

Polis gelinceye kadar, hasta dosyaları, nöbet listeleri, diyet menüleri havada uçtu. Meral'in yazıp bıraktığı bir not bulursak, olanları değiştirebilecekmiz gibi aradık. Saçımız başımız birbirine karışmıştı. Ellerim alışkanlıkla saçlarıma, gözlerim aynaya gitti. Katlanıp aynanın çerçevesine iştirilmiş reçete kâğıdını görünce, "Burada işte!" diye bağırdım. Ayna giderek kalabalıklaştı. Çerçevenip duvara asılmış, içinde Meral'in intihar notu da olan bu toplu fotoğrafa bakakaldık bir süre.

Donmuş mesafeyi parmaklarımla çöze çöze uzandım aynaya. Sonunda dokunabildim. Dokunur dokunmaz düştü kâğıt. Ben de düştüm. Aldım, kucağıma koydum, açtım.

“Beni Gülümün yanına gömün sık kafalılar!!!” yazıyordu notta.

Evardım çevirdim, bizi kurtaracak bir ilaç, bir panzehir izi aradım reçetede. Yoktu.

Gül, Meral’in kırk gün önce ölen kardeşiydi. İşler hafifleyince kavuracağımız helvasının malzemesi de, intihar notu ararken tezgâha saçılmıştı. Herkes tutunacak, dayanacak bir yer arandı. Daha önce birbirinin yüzüne bakmayanlar bile, diğerinin omzuna düştü, hıçkırdı. Polisler tam o sırada geldi. Taliha kucaklayıp kaldırdı beni. Notu uzattım. Benim elimde rüzgâra yakalanmış gibi titreyen kâğıt, polisin elinde dümdüz durdu.

İlk şoku atlatıp, ilk sorgu sual faslını geçtikten sonra anladık değiştiğimizi. Olay anında ağızımızdan dökülenler hakkında hiçbirimiz, hiçbir yetkiliye, hiçbir şey söylemedik elbette. Hastaların çoğu duymuş olmalıydı, ama onlara da bir şey soran olmadı. Komiser, terasın yakınındaki hasta odalarına başını uzattı gerçi. Alçılı, traksiyonlu hastalar, başkasına gelmiş bir ziyaretçiye bakar gibi şöyle bir bakıp başlarını öte tarafa çevirince, herhalde sormaktan vazgeçti. Ne o gün ne de cuma günü hiçbir hasta, geciken ağrı kesicilere rağmen incecik de olsa inlemedi.

Taliha o akşam bana geldi. Meral’i morgda yalnız bıraktığımız için suçlu suçlu oturduk önce. Çok geçmedi acıktık. Ama ne acıkma! Acıkabildiğimiz için utana utana evde ne varsa silip süpürdük. Bayatlamış kabak çekirdeğini çitlerken laborant Adem geldi aklıma. Taliha’nın yerinde o olsun istedim. Olsun da, sevişelim. Çekirdek kâsesini elimin tersiyle itip başımı Taliha’nın omzuna koydum. Ağlamaya başladık. Önce sessiz sessiz, sonra hıçkırığa hıçkırığa. İç çeke çeke kalktık yıkıldığımız yerden. Elimizi yüzümüzü yıkadık, burnumuzu sildik. Yine oturduk. Gülümsemişim.

“Ne geldi aklına?” diye sordu Taliha.

“Kimin karnı acıka kara bayraklı ev araya, derdi büyük büyük nenem.”

“Kara mıymış bayraklar onun zamanında?”

“Sik kafalılar,” dedim, başladım gülmeye.

Taliha da makaraları koyuverdi. Ağlamaktan bin beter, kendimizi yerlere ata ata güldük. Ölüm çat diye kesiyor çat diye başlatıyordu her şeyi. Masanın bir bacağına ben bir bacağına Taliha sarılmış halde durduk biraz, sonra kalktık yine yıkadık yüzümüzü.

“Hadi hastaneye gidelim,” dedi Taliha, “düştüğü yere bakalım.” Çantalarımızı kaptığımız gibi çıktık evden. Geçen ilk taksiye bindik. Taksinin penceresinden akan görüntü, uçurumu boylarken gördüklerimmiş gibi geldi. Birazdan tüm kemiklerim kırılacaktı. İçim bulandı. Gözlerimi kapatıp Taliha’nın koluna sarıldım.

Gittik, ama Meral’in düştüğü yere uzaktan bile bakamadık. Asansörle eksi ikiye indik, ama bu kez de kabinden çıkamadık. Bahçedeki kafeteryada oturup kahve içtik. Taliha çöp kutusuna kustu. Yine taksiye atlayıp eve döndük.

* * *

Şef, başka koşullardan gelen meraklıların içeri alınmaması için talimat verdi. Bir ara, kilitli koğuş kapısının altından terasa doğru yuvarlanan gözler hayal edip irkilsem de, iyi kötü çalışarak geçti o gün. Meral’i bakışlarımızla konuştuk. Herkes birbirinin koluna şefkatle dokundu. Hasta odalarına girerken, acemi bir gülümseme icat etti yüzlerimiz. Hastalar, çekingen acılarının kalbimize doğru aktığını görüp şaşırıldılar haliyle.

Cuma gecesi de ben Taliha'da kaldım. İçtik. Ağlayamaya gülmeye halimiz yoktu. Erkenden uykumuz geldi. Pijama faldan giymeden, dişlerimizi fırçalamadan sızdık kaldık. Sabah erkenden uyandık. Üstümüzü değiştirip iki kara bayrak olduk. Kahvemizi caminin yakınındaki kafede içecektik. İki lokma bir şeyler de atardık ağzımıza belki.

Cenaze namazı kılınırken, annesini öldüren babasının kelepçelerini çıkardı asker. Teyzesiyle dayısı da gelmişti. Teyzesinin yüzünde Meral'in çillerini, gözlerinin sönmüş yeşilini seyrettik. Cumartesiydi. Nöbetçiler dışında bütün koğuş mezarlıktaydı. "Helal olsun!" diyemeyecek kadar utanç içindeydik ya, dedik yine de. Tam o sırada bir rüzgâr esti, iğde koktu ortalık.

Yıllar önce zeytin ağacını ilk gördüğümde iğde ağacı sanmıştım. Aynı buğulu gri yapraklar, sarı minik çiçekler, günbatımında aynı hışırtı... İlk ev sahibimin gözleri, zeytin yaprakları gibiydi, buğulu gri. Kabuęu kızarmış çilli bir iğde gibiydi burunu. Yüzümü, ince uzun parmaklı, mavi damarlı ellerinin arasına almış, daha sonra acıyla geçtiğini öğreneceğim uzun ömrünün muhacir yüzüyle gülümsemişti bana Perihan Hanım. Yuvasından düşen bir kırlangıç yavrusu gibi tedirgin olmuştum avuçlarında. Sonra sonra, gri maviliği gri yeşillikten ayırmayı artık öğrendiğimde, çocuk ağzımdaki iğde çekirdeğinin sivri ucunu dilimle yoklaya yoklaya, gidip kendim kondum avuçlarına. Ölmüş kocasından bir kere söz etmiş, bir daha da adını ağzına almamıştı. "Ömrü hayatında řu toprağa bir çiçek dikmedi. Diktięime bir bardak su dökmedi. Sevmeyi sevilmeyi bilmezdi. Allah rahmet eylesin." Son zamanlarında iki kişi olmuştu Perihan Hanım. Bir gün konuşurken, upuzun bakmış, "Kendim öleceğim için değil," demişti, duru mavi gözlü kız çocuğunu benim de apaçık gördüğümünden emindi, "řu çocuk da ölecek diye korkuyorum."